

Івахненко В.С., курсант Прикарпатського факультету Національної академії внутрішніх справ;

Науковий керівник: Яслик В.І., викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Прикарпатського факультету Національної академії внутрішніх справ

СТРУКТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ ТЕРМІНОЛОГІЇ
ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ»

Мова права характеризується частим використанням термінологічної лексики, яка стала предметом вивчення нашої розвідки. Юридичний термін (від лат. *terminus* - межа, кордон) - слово або словосполучення, що виражає поняття з правової сфери суспільного життя і має визначення (дефініцію) у юридичній літературі (законодавчих актах, юридичних словниках, науково-правових працях) [1, с. 76].

Об'єкт дослідження - структурні особливості правознавчих термінів та їхня частиномовна належність у Законі України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року.

Мова права є статичною, оскільки серед виявлених нами термінів найбільш численними є іменники, а також поєднання іменників з прикметниками. Досліджуваний матеріал дозволяє диференціювати усі терміни таким чином:

однокомпонентні: закон, законодавство, комунікація, двомовність, багатомовність, право, самоврядування, порушення, свобода, захист, рішення, використання, промовець, засідання, розгляд тощо;

двокомпонентні: державна мова, мовна група, мовна меншина, регіональна мова, міжнародне спілкування, конституційні права, правові акти, місцеве самоврядування, місцеві ради та ін.;

трикомпонентні: органи державного управління, регіональна мовна група, державна мовна політика, право мовного самовизначення, національно-культурна самоідентифікація, адміністративно-територіальна одиниця, територіальна виборча комісія тощо;

багатокомпонентні: законодавство України про мови, Декларація прав національностей України, захист мовних прав і свобод та ін.

Серед дво- і трикомпонентних термінологічних сполучень найбільш поширеними є такі поєднання: прикметник + іменник (*державна мова, національна меншина*), іменник + іменник (*права людини*), іменник+ прикметник + іменник (*органи державного управління, право мовного самовизначення*).

Багатокомпонентні сполучення термінів, позначаючи певне правове поняття становлять нерозривну смислову єдність.

Отже, мова кожної галузі характеризується наявністю спеціальної термінології. Мові права притаманна своя термінологія, аналіз якої (на матеріалі Закону України «Про засади державної мовної політики») засвідчив перевагу одно- та двокомпонентних за структурою термінів.

Список використаних джерел

1. Артикуца Н. В. Мова права і юридична термінологія : навч. посіб. - 2-ге вид., змін. і доп. - К. : Стилос, 2004. - 277 с.